

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Број: Гж1.1005/12
Дана: 03.05.2012. године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А !

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија, Персиде Јовановић, председника већа, Боривоја Гајића и Јасмине Даниловић Стојковић, чланова већа, у правној ствари тужиле **И.К. Љ.** из С., коју заступа пуномоћник Г. М. адвокат из С., против туженог **Н. П. С.** из С., кога заступа пуномоћник В. Н. адвокат из С., ради поништаја одлуке, одлучујући о жалби туженог против пресуде Основног суда у Суботици посл. бр. 10 П1.12/2011 од 09.12.2011. године, у нејавној седници већа одржаној 03.05.2012. године донео је следећу:

П Р Е С У Д У

Жалбу туженог **УСВАЈА** и пресуду Основног суда у Суботици посл. бр. 10 П1.12/2011 од 09.12.2011.године **ПРЕИНАЧАВА**, тако што тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду бр..... од..... године као незаконито и обавезе тужени да је врати на рад и распореди на послове и радне задатке према стручној спреми, знању и радном искуству, као и да јој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 25.000,00 динара,у року од 8 дана по правоснажности пресуде под претњом принудног извршења **ОДБИЈА КАО НЕОСНОВАН.**

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилца да туженом надокнади трошкове првостепеног парничног поступка у износу од 41.250,00 динара, и на име жалбених трошкова износ од 6.250,00 динара, све у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом одлучено је:

„Поништава се решење туженог Н. п. С. о отказу уговора о раду бр..... од .....године као незаконито и обавезује тужени да тужитељицу К. И. Љ. врати на рад и распореди на послове и радне задатке према стручној спреми, знању и радном искуству, све то у року од 8 дана од дана правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужитељици надокнади трошкове парничног поступка у износу од 25.000,00 динара, у року од 8 дана по правоснажности пресуде под претњом принудног извршења.“

Против ове пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу из свих разлога предвиђених одредбом чл.360 ЗПП-а, са предлогом да овај суд пресуду преиначи тако да тужбени захтев тужиле одбије у целости или је укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитавши пресуду првостепеног суда у границама жалбених разлога и по службеној дужности према чл.372 ст.2 ЗПП-а, овај суд налази да је жалба основана. У поступку није учињена битна повреда из чл.361 ст.2 тач.1,2,5,7 и 9 ЗПП-а на које овај суд пази по службеној дужности. Правилно и потпуно је првостепени суд утврдио чињенично стање које се жалбом не доводи у сумњу, али је погрешном применом материјалног права одлучио када је тужбени захтев тужиље усвојио као основан.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је према уговору о раду од ..... године засновала радни однос на неодређено време код туженог и обављала послове дизајнера. Дана ..... године тужила се обратила лекару због здравствених проблема и након одговарајуће дијагностике и прегледа специјалисте тужили је отворено боловање почев од ..... године. Утврђено је да је тужени имао сазнања да је тужила на боловању па је исту крајем септембра месеца позвао да достави дознаке за боловање ради обрачуна зараде и правдања периода у коме није радила. Дана ..... године тужили је у присуству управника туженог Р. Љ. саопштено да треба да преда дознаке за боловање, које је тужила имала али исте није предала одговарајућој служби туженог. Том приликом је тужили остављен рок од три дана да преда дознаке за боловање, јер је обећала да ће исте предати, али то у даљњем није учинила због чега је тужили обрачуната зарада за септембар месец уз умањење према времену проведеном на раду. Дана ..... године тужена је доставила упозорење тужили у коме је наведено да је прекршила одредбе чл.179 ст.1 тач.2 и 3 Закона о раду, јер након ..... године иако упозорена на обавезу предаје истих није доставила доказ о спречености за рад и у даљњем није оправдала свој изостанак са посла уз поновљен позив да у новом року од 5 дана оправда свој изостанак. Утврђено је да је исто упозорење примила мајка тужиље ..... године и исто предала тужили. Исто упозорење тужени је доставио и синдикату коме се тужила писмено обратила због умањења зараде за септембар месец и у истом допису потврдила да је управник туженог Р. Љ. у присуству М. Р. затражила од тужиље до достави дознаке за боловање. Утврђено је да је тужилу Р. Љ. поново позвала да достави документацију којим би оправдала свој изостанак са посла и након што и после овог позива то тужила није учинила тужени је донео оспорено отказно решење бр. .... од ..... године којим је тужили отказан уговор о раду због повреде радне дисциплине закључно са ..... године јер и након усменог и писменог упозорења није оправдала свој неоравдан изостанак достављањем одговарајућих дознака за боловање. Надаље је утврђено да је тужила телефонски дана ..... године позвана да достави дознаке за боловање уз упозорење на последице пропуштања да оправда свој изостанак са посла. Утврђено је да је тужила према евиденцији туженог у октобру месецу вођена да није радила и радни однос јој је закључен са даном ..... године.

Тужила туженој по отварању боловања ..... године није доставила потврду о очекиваној спречености за рад, чиме је поступила противно обавези садржаној у чл.33 ст.1 Правилника о раду туженог којом је прописано да је запослени дужан да најкасније у року од три дана од наступања привремене спречености за рад у смислу прописа о здравственом осигурању о томе достави послодавцу потврду лекара која садржи и време очекиване спречености за рад (чл.103 ст.1 Закона о раду). Одредбом чл.47 истог Правилника прописано је да тужени може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину утврђену истим правилником, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Непоштовањем радне дисциплине се сматра под тач.5 истог члана-неоправдано изостајање са посла пет радних дана.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд правилно налази да је тужила била дужна да најкасније у року од 3 дана од дана наступања привремене спречености за рад у смислу прописа о здравственом осигурању о томе достави туженом као послодавцу потврду лекара која садржи очекивано време спречености за рад. Утврђено је да је исту потврду тужила имала али је није предала туженом након разговора обављеног дана ..... године када је позвана да оправда свој изостанак са посла одговарајућим дознакама па је правилан закључак првостепеног суда да се овакво понашање тужиле може квалификовати као нарушавање радне дисциплине из чл.179 ст.1 тач.3 Закона о раду у вези одредбе чл.47 Правилника о раду туженог која садржи наведену обавезу запосленог сагласно одредби чл.103 ст.1 Закона о раду. Правилан је и закључак првостепеног суда да је тужила пропуштањем да достави дознаке за боловање након више позива туженог неоправдано изостала са посла почев од ..... године и тиме починила повреду радне дисциплине из чл.47 ст.2 тач.5 Правилника о раду туженог. На овај начин по оцени овог суда настао је основ за отказ уговора о раду тужилји по чл.179 ст.1 тач.3 Закона о раду. Наиме према одредби чл.179 ст.1 тач.2 и 3 Закона о раду послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду и ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Да би се применио отказни разлог из цитиране законске одредбе поред постојања повреде радне обавезе мора постојати и кривица запосленог као субјективни елемент дела и услов за одговорност запосленог који у конкретном случају несумњиво постоји јер тужила и након усменог позива да достави потврду о привременој спречености за рад којом је располагала то није учинила, а након поновљених позива туженог да оправда свој изостанак са посла достављањем одговарајућих дознака о спречености за рад то није учинила и након достављања упозорења. Дакле несумњиво је да је тужила била свесна да својим скривљеним понашањем чини повреду радне дисциплине на коју је упозорена и пре достављања упозорења о постојању отказних разлога и позвана да достави дознаке за боловање и пре доношења решења о отказу и тиме отклони штетну последицу свог скривљеног кршења радне дисциплине.

Првостепени суд правилно цитира одредбу чл.180 ст.2 Закона о раду и закључује да је послодавац у упозорењу дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење. Међутим погрешно цени садржај упозорења туженог од 08.10.2010. године у коме је наведен као основ отказа уговора о раду тужиле чл.179 ст.1 тач.2 и 3 Закона о раду и чињеница да је тужила пропуштањем да након ..... године оправда свој изостанак са посла достављањем одговарајућих дознака прекршила радну дисциплину због које јој се може отказати уговор о раду уз остављање рока за достављање дознака и правдање изостанка. Дакле исто упозорење садржи како основ тако и чињенице на основу којих тужени налази да постоји оправдан разлог за отказ уговора о раду тужилји. Јасно је наведено да тужила треба да оправда свој изостанак, па жалба туженог основано указује да тужена није могла да понуди доказе на постојање негативних чињеница да је тужила неоправдано изостала са посла. Тужила је по достави упозорења коме је претходио и поновљен усмени захтев туженог да оправда свој изостанак и достави одговарајућих дознака о боловању имала сазнања како о периоду који треба да оправда, тако и о начину на који може отклонити штетну последицу свог пропуштања, како достављањем одговарајуће потврде о спречености за рад тако и дознака за боловање. Стога се спрам чињеничних навода упозорења и природе повреде радне дисциплине тужиле не може прихватити став првостепеног

суда да недостак доказа којима би тужени доказао негативну чињеницу да тужила није радила у спорном периоду чини оспорено решење о отказу уговора о раду тужили незаконитим. Жалба стога основано указује на погрешну примену материјалног права и постојање основа за отказ уговора о раду тужиле ценећи правилно и потпуно утврђено чињенично стање.

Са наведених разлога због погрешне примене материјалног права на правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепеног суда, овај суд је жалбу туженог усвојио и на основу чл.380 ст.1 тач.4 ЗПП-а преиначио првостепену пресуду на начин наведен у изреци ове другостепене пресуде, налазећи да је из оправданих разлога тужени тужили отказао уговор о раду у законито спроведеној процедури применом одредбе чл.180 и чл.181 Закона о раду. Враћање на рад тужиле код туженог условљено је незаконитошћу оспореног отказног решења на основу чл.191 ст.1 Закона о раду, па је неоснован и део тужбеног захтева тужиле да се врати на рад код туженог на послове радног места у складу са својом стручном спремом и радним искуством.

Како је тужени успео у спору на основу чл.149 ст.1 ЗПП-а припадају му нужни и оправдани трошкови првостепеног поступка које чини: састав одговора на тужбу у износу од 7.500,00 динара и приступ на 4 одржана рочишта свако по 8.250,00 динара. Тужени трошковником у спису тражи трошкове поступка у износу од 41.500,00 динара које му овај суд одлучујући у границама овог захтева и досуђује на терет тужиле. Успех туженог са жалбом оправдава и досуду жалбених трошкова у износу од 6.250,00 динара на основу чл.161 ст.2 ЗПП-а.

Са наведених разлога применом одредбе чл.380 ст.1 тач.4 ЗПП-а одлучено је као у изреци ове пресуде.

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
СУДИЈА**

Персида Јовановић, с.р.

Зто: